

Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **I/6174.**

Benyújtás dátuma: **2019-05-21 09:25**

Parlex azonosító: **1HZLBEGH0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Dr. Varga-Damm Andrea (Jobbik)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (2) bekezdése és az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 10/2014. (II. 24.) OGY határozat 121. §-a alapján interpellációt kívánok benyújtani.

Az interpelláció címzettje: **Orbán Viktor, miniszterelnök**

Az interpelláció címe: **"Nyugati árak, keleti bérek - jelentem: a Kárpát-medencében a helyzet változatlan. "**

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

A rendszerváltás óta mit hallanak a vezető politikusoktól az emberek? Azt, hogy a kapitalizmus, a demokrácia és a piacgazdaság célja az emberek jóléte. 30 éve ígéretik, hogy nyugat-európai életszínvonalhoz kívánják a polgárokat juttatni.

Kb. 500 000 embert sikerült is oda juttatniuk, nagy részben a kormányközeli oligarcha és lakáj családokat, de még él itt 9 millió ember, akik ebben a kegyben nem részesülhetnek, még akkor sem, ha éjt nappallá téve dolgoznak.

A kormány folyamatosan zengedezi, hogy nőnek az átlagbérek, nő az életszínvonal, csak a probléma az, hogy háromnegyed éves késéssel az árak is úgy nőnek, hogy elveszítik a bérek reálérték-növekedésüket. Magyarországon a fogyasztói kosárból még csak 23-at tud venni a magyar polgár az átlagkeresetből, Csehországban már 29-et, Ausztriában 34-et, Nagy-Britanniában 44-et, Németországban pedig 58-at. Ez azt jelenti, hogy az osztrákoknak 50 %-kal többet ér a bérük, mint a magyaroknak, a briteknek több mint kétszeresét, a németeknek pedig két és félszeresét.

Persze, halljuk 30 éve, hogy a piaci folyamatokba nem lehet beleszólni, a kereslet és a kínálat határozza meg az árakat és a béreket. Pontosan tudjuk, hogy állami beavatkozással rendre befolyásolják mindenhol a világban a piaci és a keresleti viszonyokat. Csak nézzük meg, hogy a bevezetendő USA-beli védővámok eredményeként már le is állt a kormány által nagy hanggal kísért kecskeméti Mercedes gyár II. üzemének építése.

Míg 1990-ben 1 USD-ből 1,53 l üzemanyagot tudott venni a magyar ember, addig 2004-ben 1 USD-ből már csak 0,86 l-t, mára pedig oda jutottunk, hogy 1 USD árából már csak 0,7 l

üzemanyagot tudunk vásárolni. Ha ugyanezeket a számokat összevetjük azzal, hogy az átlagbérek és a létminimum-értékek miként aránylanak egymáshoz, akkor az az eredmény, hogy míg 1990-ben 164,7 dollár volt az átlagbér, a létminimum pedig dollárban 115, addig 2004-ben 334 USD volt az átlagbér és 254 USD a létminimum, azaz e két időszak között tudtak tartalékolni az emberek. Mára viszont oda jutottunk, hogy nem mér a kormányzat létminimumot, és az átlagbért is úgy mutatja ki, hogy a közmunkások bére ne legyen benne. Ezért sajnós csak az európai kutatásokból tudunk kiindulni, amikor a jelenlegi helyzetre keressük a választ, és ez a válasz az, hogy a magyar háztartások 30 százalékában kevesebb az egy főre jutó jövedelem, mint a létminimum.

2010 óta az élelmiszerárak Magyarországon 34 %-kal emelkedtek. Nem látjuk, hogy a nettó jövedelmek követték volna ezt az emelkedést. De nézzük csak a minden termék árát befolyásoló üzemanyagárakat! Az olajár 2010-ben 75 USD volt, ma 70 USD. Az üzemanyag ára 2010-ben 320 Ft volt, ma 407. Hogy is van ez? Csak nem a kormányzat és a MOL összejátszása miatt veszik el az emberektől és a vállalkozásoktól annak lehetőségét, hogy ha már olcsóbb az olajár, úgy a vásárlónak is az legyen?

Miniszterelnök Úr! Ön 30 évvel a rendszerváltás után mit tud mondani, mikor érhetik meg a magyar emberek azt, hogy ne csak a nyugati árak terhe nehezítse az életfenntartásukat, hanem a béreikben a nyugati polgárokhoz hasonlóan részesülhessenek? Ahogy Ön és körei ezt már jó ideje megengedhetik maguknak.

Várom válaszát.

Dr. Varga-Damm Andrea